

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ

(Πολιτική Αίτηση Αρ.129/2024)

18 Δεκεμβρίου, 2024

[ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, Π., ΓΙΑΣΕΜΗΣ, ΜΑΛΑΧΤΟΣ, ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ-ΑΝΔΡΕΟΥ,
ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, ΕΦΡΑΙΜ, ΔΑΥΙΔ, Δ/στές]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 155.4 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ
ΑΡΘΡΑ 3, 4 ΚΑΙ 9 ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
(ΠΟΙΚΙΛΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ) ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ 1964

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΕΡΙ ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
(ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ ΕΝΤΑΛΜΑΤΩΝ ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΗΣ
ΦΥΣΕΩΣ) ΔΙΑΔΙΚΑΣΤΙΚΟ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ ΤΟΥ 2018

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΔΡ ΠΑΝΙΚΟΥ Α. ΣΤΑΥΡΙΑΝΟΥ,
ΕΞ ΑΡΑΔΙΠΠΟΥ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΟΥ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ
ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ CERTIORARI

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΠΟΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΑΝΑΚΡΙΣΗΣ ΑΡ.
104/2006 ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΜΕΣΟΥ ΤΟ ΟΠΟΙΟ
ΕΞΕΔΟΘΗ ΤΗΝ 10^{ΗΝ} ΜΑΪΟΥ 2024 ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΕΤΑΣΗ ΑΥΤΟΥ ΑΠΟ
ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟ ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΜΕΣΟΥ.

*Α. Κλαΐδη (κα) μαζί με Μ. Λοΐζου (κα), για τον Αιτητή.
Ν. Κληρίδης, για Λεύκος Κληρίδης & Υιοί, Χρ. Κληρίδης με Κ.
Κληρίδης για Φοίβος, Χρίστος Κληρίδης και Συνεργάτες ΔΕΠΕ,
Λ. Καριόλου (κα) μαζί με Στ. Ξενοφώντος για Pieters Καριόλου
ΔΕΠΕ, για τους Καθ'ων η Αίτηση, οικογένεια του αποθανόντος.
Καμία εμφάνιση, για το Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας.
Αιτητής παρών.*

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, Π.: Η απόφαση, ως προς το αποτέλεσμα δεν είναι ομόφωνη. Την απόφαση της πλειοψηφίας θα δώσει ο Δαυίδ, Δ. και με αυτή συμφωνεί η Σταματίου, Π. Γιασεμής, Δ. Μαλαχτός, Δ. Δημητριάδου-Ανδρέου, Δ. και Εφραίμ, Δ. ενώ ο Ιωαννίδης, Δ. θα δώσει διστάμενη, ως προς το αποτέλεσμα, απόφαση.

Α Π Ο Φ Α Σ Η
(Πλειοψηφίας)

ΔΑΥΙΔ, Δ.: Στις 29.09.2005, κάτω από το γεφύρι της Άλασσας, στην Επαρχία Λεμεσού, εντοπίστηκε η σορός του 26χρονου Αθανάσιου Νικολάου. Ο τελευταίος, κατά τον πιο πάνω χρόνο, υπηρετούσε την στρατιωτική του θητεία στην Εθνική Φρουρά. Στις 10.05.2024, Θανατική Ανακρίτρια εξέδωσε το πόρισμα της για το θάνατο του πιο πάνω προσώπου, αποδίδοντας τον σε «*Στραγγαλισμό συνεπεία εγκληματικής ενέργειας*». Πρόκειται για το τρίτο πόρισμα που αφορά το θάνατο του ως άνω νεαρού άντρα.

Ο Αιτητής, ιατροδικαστής στο επάγγελμα, εξασφαλίζοντας από την Ολομέλεια του Ανώτατου Δικαστηρίου άδεια προς τούτο, καταχώρισε την υπό συζήτηση δια κλήσεως Αίτηση, για έκδοση προνομιακού εντάλματος της φύσεως Certiorari, προς ακύρωση του ως άνω πορίσματος και της έγκρισης του από τον Πρόεδρο του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού. Ως η άδεια που εξασφάλισε, εδράζει το αίτημα του σε τέσσερεις λόγους. Για σκοπούς πληρότητας μεταφέρονται αυτούσιοι. Ειδικότερα, υποστηρίζει ότι:

1. *«Ο Θανατικός Ανακριτής του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού εξέδωσε το προσβαλλόμενο Πόρισμα της Θανατικής Ανάκρισης υπ'αρ.104/2005 καθ' υπέρβαση δικαιοδοσίας, εφόσον διεκπεραίωσε την ενώπιον του διαδικασία, αντικείμενο της οποίας ήταν η εξακρίβωση των συνθηκών κάτω από τις οποίες επήλθεν ο θάνατος του αποθανόντα Αθανάσιου Νικολάου, χωρίς να είχαν κλητευθεί και παρουσιαστεί ενώπιον του όλα τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα, και δη ο Αιτητής υπό την ιδιότητα του ως ένας εκ των ιατροδικαστών του Κράτους, παράλειψη που καθιστά την όλη διαδικασία θνησιγενή και/ή άκυρη.»*
2. *«Ο Θανατικός Ανακριτής του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού εξέδωσε το προσβαλλόμενο Πόρισμα της Θανατικής Ανάκρισης υπ'αρ.104/2005 καθ' υπέρβαση δικαιοδοσίας, εφόσον διεκπεραίωσε την ενώπιον του διαδικασία, αντικείμενο της οποίας μεταξύ άλλων ήταν το πότε και πού επήλθεν ο θάνατος του αποθανόντος, καθώς και η εξακρίβωση της αιτίας θανάτου του αποθανόντα Αθανάσιου Νικολάου, χωρίς να είχαν παρουσιαστεί ενώπιον του όλα τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα, και/ή μάρτυρες όπως ο Αιτητής αλλά και ο Ιατροδικαστής - Παθολογοανατόμος Δρ. Ανδρέας Μαρνερίδης, τον οποίο διόρισε η Αστυνομία, η Νομική Υπηρεσία, δηλαδή το Κράτος, παράλειψη που καθιστά την όλη διαδικασία θνησιγενή και/ή άκυρη.»*
3. *«Ο Θανατικός Ανακριτής του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού εξέδωσε το προσβαλλόμενο Πόρισμα της Θανατικής Ανάκρισης*

υπ'αρ. 104/2005 καθ' υπέρβαση δικαιοδοσίας, εφόσον διεκπεραίωσε την ενώπιον του διαδικασία, αντικείμενο της οποίας ήταν η εξακρίβωση της αιτίας θανάτου του αποθανόντα Αθανάσιου Νικολάου, χωρίς να είχαν παρουσιαστεί ενώπιον του όλα τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα, και/ή μάρτυρες και η Ιατροδικαστής Δρ. Ελπίδα Σπανουδάκη, παράλειψη που καθιστά την όλη διαδικασία θνησιγενή και/ή άκυρη.

4. «Υπάρχει προφανές νομικό σφάλμα ως εκ του πρακτικού (*error of law on the face of the record*), ενώ κατατέθηκε ενώπιον του Θανατικού Ανακριτή, όπως διαπιστώνεται το Διάταγμα εκταφής ημερομηνίας 09/12/2020, ως επίσης και το τεκμήριο αντίγραφο του ημερολογίου ενεργείας της Αστυνομίας, η Θανατική Ανακρίτρια διαπίστωσε και προέβηκε σε εύρημα ότι ο Αιτητής δεν υπέγραψε το σχετικό ημερολόγιο ενεργείας και ότι ήταν ένας απλός παρατηρητής της όλης διαδικασίας, αγνοώντας τόσο το σχετικό τεκμήριο ημερολόγιο ενεργείας, το οποίο υπέγραψε σε όλες τις σελίδες, όσον και Διάταγμα εκταφής ημερομηνίας 09/12/2020, τα οποία βεβαιώνουν ότι ο Αιτητής ήταν ένας εκ των τριών Ιατροδικαστών του Κράτους και ότι το ημερολόγιο ενεργείας έφερε 23 φορές την υπογραφή του.»

Η εξέλιξη των ουσιαστικότερων γεγονότων που προηγήθηκαν της έκδοσης του προσβαλλόμενου πορίσματος, έχουν παρατεθεί, αδρομερώς, στην απόφαση μας ημερομηνίας 15.07.2024, με την οποία παραχωρήθηκε στον Αιτητή η άδεια για την καταχώρηση της υπό συζήτηση Αίτησης. Για σκοπούς συνέχειας και ευκολίας στην παρακολούθηση ζητημάτων που η υπό συζήτηση Αίτηση αναδεικνύει και αφορά, επαναλαμβάνονται κατά τον ίδιο τρόπο στην παρούσα.

Ως έχει ήδη σημειωθεί, το προσβαλλόμενο πόρισμα αποτελεί το τρίτο κατά σειρά που εκδόθηκε σε σχέση με το θάνατο του Αθανάσιου

Νικολάου. Προηγήθηκε η έκδοση σχετικού πορίσματος, στις 21.11.2007, (1^ο Πόρισμα) σύμφωνα με το οποίο αιτία θανάτου του ως άνω αποβιώσαντα, ήταν κακώσεις κατόπιν πτώσης εξ ύψους, καταλήγοντας ότι *«ο θάνατος του Αθανάσιου Νικολάου, που επήλθε στις 29.9.2005, επεσυνέβη κάτω από συνθήκες που προσομοιάζουν με αυτοκτονία»*. Το ως άνω πόρισμα ακυρώθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο, στις 31.12.2008, το οποίο και διέταξε την επανάληψη, εξ αρχής, της Θανατικής Ανάκρισης.

Στις 09.12.2009, άλλος Θανατικός Ανακριτής εξέδωσε το πόρισμα του (2^ο Πόρισμα), σύμφωνα με το οποίο ο θάνατος του Αθανάσιου Νικολάου οφειλόταν σε τραύματα συνεπεία πτώσεως εξ ύψους, σημειώνοντας ταυτόχρονα το μη εντοπισμό μαρτυρίας που να δημιουργεί ποινική ευθύνη τρίτου προσώπου.

Στις 26.02.2020, μετά από μία δεκαετία, εκδόθηκε από την Πρόεδρο του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού, διάταγμα επανανοίγματος της δεύτερης Θανατικής Ανάκρισης και στη συνέχεια, στις 09.12.2020, από τον Θανατικό Ανακριτή της ίδιας επαρχίας, διάταγμα εκταφής της σορού του Αθανάσιου Νικολάου, για σκοπούς επιστημονικών εξετάσεων επί των σκελετικών ευρημάτων από αριθμό επιστημόνων, όπως ιατροδικαστών και ανθρωπολόγων, του Αιτητή περιλαμβανομένου. Περαιτέρω, στις 26.01.2021,

εκδόθηκε διάταγμα για εξέταση του υοειδούς οστού του θανόντα στην Αθήνα, τροποποιούμενο στις 12.02.2021. Εξέταση, η οποία θα διενεργείτο από συγκεκριμένους παθολογοανατόμους, τον Δρα Εμμανουήλ Αγαπητό, εκ μέρους της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Δρος Δήμητρας Καραγιάννη, εκ μέρους της οικογένειας του αποθανόντα.

Αίτημα του Αιτητή όπως του επιτραπεί να συμμετέχει στην ακροαματική διαδικασία που προγραμματίστηκε να ξεκινήσει μετά το επανάνοιγμα της τελευταίας Θανατικής Ανάκρισης, ως ενδιαφερόμενο πρόσωπο, απορρίφθηκε από τη Θανατική Ανακρίτρια με ενδιάμεση απόφαση της, ημερομηνίας 10.11.2023. Στις 06.12.2023 και ενώ η ακροαματική διαδικασία της Θανατικής Ανάκρισης βρισκόταν σε εξέλιξη, η εκπρόσωπος του Γενικού Εισαγγελέα υπέβαλε αίτημα να επιτραπεί στον ιατροδικαστή/παθολογοανατόμο Δρα Ανδρέα Μαρνερίδη να παρουσιαστεί στο Δικαστήριο για να δώσει μαρτυρία αναφορικά με την αιτία θανάτου του Αθανάσιου Νικολάου, ως επίσης για τα ευρήματα του επί του ελλείμματος του υοειδούς οστού. Η Θανατική Ανακρίτρια, με ενδιάμεση απόφαση της, ημερομηνίας 08.12.2023, απέρριψε το αίτημα. Υπέδειξε ότι ο Δρ Μαρνερίδης, μη έχοντας προηγουμένως οποιαδήποτε προσωπική ανάμιξη στην όλη

διαδικασία, ουσιαστικά θα προέβαινε σε σχολιασμό των εκθέσεων των παθολογοανατόμων Αγαπητού και Καραγιάννη. Παράλληλα, επεσήμανε τον κίνδυνο πως με την προσθήκη κατά τον πιο πάνω τρόπο, διαφόρων εμπειρογνώμων, *«η υπόθεση θα συνεχιζόταν στο διηνεκές με αποτέλεσμα η διαδικασία της Θανατικής Ανάκρισης να καθίσταται αιελέσφορη»*. Για τους ίδιους λόγους, με ενδιάμεση απόφαση της, ημερομηνίας 27.02.2024, απέρριψε αίτημα των δικηγόρων της οικογένειας του θανόντος όπως επιτραπεί στην ιατροδικαστή Δρ Ελπίδα Σπανουδάκη να προσφέρει τη μαρτυρία της. Στις 20.12.2023, ημερομηνία που κλήθηκε ο Αιτητής εκ μέρους του Γενικού Εισαγγελέα για να προσφέρει τη μαρτυρία του, οι δικηγόροι της οικογένειας έφεραν ένσταση και η Θανατική Ανακρίτρια με ενδιάμεση απόφαση της, ημερομηνίας 05.01.2024, τελικά δεν επέτρεψε στον Αιτητή να καταθέσει ως μάρτυρας στη διαδικασία.

Παρεμβάλλεται ότι στο διάστημα των 20 περίπου ετών από το θάνατο του ως άνω προσώπου μέχρι την έκδοση του εγκαλούμενου διά της παρούσας αίτησης, 3^{ου} πορίσματος, μεσολάβησαν, πέραν των πιο πάνω θανατικών ανακρίσεων, αλληπάλληλες αστυνομικές και στρατιωτικές έρευνες, δικαστικά και άλλα διαβήματα και διαδικασίες, διορισμοί αριθμού ιδιωτών ποινικών ανακριτών, σε διαφορετικούς χρόνους, οι οποίοι προέβαιναν σε έρευνες για το

θάνατο του Αθανάσιου Νικολάου εκδίδοντας σχετικά πορίσματα, ως επίσης εκθέσεις και γνωμοδοτήσεις διαφόρων εμπειρογνομόνων, όπως ιατροδικαστών, εγκληματολόγων, παθολογοανατόμων, τραυματολόγων κλπ. Προηγήθηκε, επίσης, προσφυγή στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕΔΑΔ) εκ μέρους της οικογένειας του θανόντος σε βάρος της Κυπριακής Δημοκρατίας, (***Nicolaou v. Cyprus, Application no. 29068/2010, 28.01.2020***) και η απόφαση του ως άνω Δικαστηρίου, στην οποία, μεταξύ άλλων, εντοπίζονται και καταγράφονται πλημμέλειες και παραλείψεις στη διερεύνηση της υπόθεσης του θανάτου του Αθανάσιου Νικολάου και των πιθανών αιτιών που τον προκάλεσαν.

Στην υπό συζήτηση περίπτωση, υποστηρίζει ο Αιτητής, η Θανατική Ανακρίτρια επέτρεψε τη διαφοροποίηση του χαρακτήρα της Θανατικής Ανάκρισης από εξεταστικό σε αντιπαραθετικό και τη μετατροπή της διαδικασίας σε ποινική δίκη. Ταυτόχρονα, περιέπεσε σε νομικό σφάλμα σε σχέση με το καθήκον της να εξετάσει όλη τη διαθέσιμη μαρτυρία, προκειμένου να διαπιστώσει εάν προκύπτουν γεγονότα που καταδεικνύουν τον τρόπο, τον τόπο και το χρόνο που επήλθε ο θάνατος του Αθανάσιου Νικολάου. Υποδεικνύει, συναφώς, πως πέραν του ίδιου, αποκλείστηκαν από την όλη διαδικασία, σχετικές επιστημονικές μαρτυρίες ιατροδικαστών και

παθολογοανατόμων οι οποίοι κλήθηκαν για να προσφέρουν τη μαρτυρία τους, πραγματικότητα που καθιστά την όλη διαδικασία θνησιγενή και άκυρη. Εστιάζοντας στο δικό του αποκλεισμό, επεσήμανε την ιδιότητα του ως ιατροδικαστή, διορισμένου ως τέτοιου από την Κυπριακή Δημοκρατία, ο οποίος κλήθηκε από την Αστυνομία όταν εντοπίστηκε η σορός του Αθανάσιου Νικολάου για να προβεί σε αυτοψία της σκηνής και σε σχετικές εξετάσεις, διενεργώντας επίσης, την επόμενη ημέρα, νεκροψία/νεκροτομή επί της σορού, ενέργειες για τις οποίες ετοίμασε σχετική Έκθεση. Περαιτέρω, δυνάμει του Διατάγματος εκταφής, ημερομηνίας 09.12.2020, μαζί με άλλους ιατροδικαστές και ανθρωπολόγους, επιθεώρησε τα σκελετικά ευρήματα της σορού του Αθανάσιου Νικολάου και ετοίμασε σχετική προς τούτο Έκθεση. Η Θανατική Ανακρίτρια, προτάσσει, προβαίνοντας σε εύρημα ότι ο Αιτητής δεν υπέγραψε σχετικό ημερολόγιο ενεργείας που συντάχθηκε κατά τη διάρκεια της εξέτασης των σκελετικών ευρημάτων του ως άνω θανόντα και ότι ήταν απλώς παρατηρητής κατά τη σχετική εξέταση, περιέπεσε σε νομικό σφάλμα εκ του πρακτικού, αφού το συγκεκριμένο ημερολόγιο έφερε και τη δική του υπογραφή, ως ιατροδικαστή εκ μέρους της Κυπριακής Δημοκρατίας, έχοντας διοριστεί, με το διάταγμα ημερομηνίας 09.12.2020, ως ένας εκ των τριών

ιατροδικαστών εκ μέρους της Κυπριακής Δημοκρατίας, με δυνατότητα να επιθεωρήσει τα σκελετικά ευρήματα και να ετοιμάσει σχετική Έκθεση, πράγμα το οποίο και έκανε.

Εκ της θέσεως, της ειδικότερης σχέσης και της εξ αρχής εμπλοκής του με τη διερεύνηση του θανάτου του Αθανάσιου Νικολάου, υποστηρίζει, αποτελεί άτομο με επαρκές έννομο συμφέρον προς καταχώριση της υπό συζήτηση Αίτησης, νομιμοποιούμενο να ζητά την έκδοση προνομιακού εντάλματος της φύσεως *Certiorari*. Προσθέτει ακόμα, επί τούτου, πως ένεκα του πορίσματος, αποτελεί πρόσωπο που ενδέχεται να κατηγορηθεί από την πλευρά της οικογένειας του θανόντος για σοβαρές ελλείψεις και παραλείψεις, ακόμα και για εκ των υστέρων συγκάλυψη της «*δήθεν δολοφονίας*» του Αθανάσιου Νικολάου, με το ενδεχόμενο ποινικής δίωξης του, να μην μπορεί να αποκλειστεί.

Τη θέση του Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, όσον αφορά την υπό συζήτηση αίτηση, μετέφερε στο Δικαστήριο ο έντιμος Βοηθός Γενικός Εισαγγελέας. Ο τελευταίος, δήλωσε προς το Δικαστήριο ότι ο Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας, παρά το γεγονός ότι έχει εντοπίσει σοβαρά νομικά σφάλματα, τόσο στο τελικό πόρισμα όσο και στις ενδιάμεσες αποφάσεις της Θανατικής Ανακρίτριας, εντούτοις, για λόγους που δεν σχετίζονται με τη νομική πτυχή του αιτήματος,

αποφάσισε να μην καταχωρήσει αίτηση για ακύρωση του επίδικου πορίσματος. Ωστόσο, πρόσθεσε, έχοντας γνώση των γεγονότων και των νομικών αρχών που διέπουν το ζήτημα, δεν προτίθεται να φέρει ένσταση στην υπό συζήτηση αίτηση. Μετά την ως άνω δήλωση - τοποθέτηση, δεν συμμετείχε στη διαδικασία.

Αντίθετα, η οικογένεια του αποβιώσαντα Αθανάσιου Νικολάου, καταχώρησε Ειδοποίηση Πρόθεσης Ένστασης στην Αίτηση, προτάσσοντας ικανό αριθμό λόγων ένστασης. Αρχικά, προβάλλεται ότι η Ολομέλεια του Ανώτατου Δικαστηρίου, στερείτο δικαιοδοσίας να εκδικάσει πρωτοβάθμια, τόσο την προηγηθείσα αίτηση για παραχώρηση άδειας καταχώρισης της υπό συζήτηση Αίτησης, όσο και την ίδια την υπό συζήτηση Αίτηση. Οι αποφάσεις της Θανατικής Ανακρίτριας, προτάσσεται, με τις οποίες απορρίφθηκε αίτηση του Αιτητή για συμμετοχή στη διαδικασία ως ενδιαφερόμενο μέρος ενώ ο τελευταίος αποκλείστηκε και ως μάρτυρας στη διαδικασία, δεν προσβλήθηκαν εμπρόθεσμα από τον Αιτητή, έχουν καταστεί τελεσίδικες και ως εκ τούτου δεν μπορούν να προσβληθούν με την υπό συζήτηση αίτηση. Ο Αιτητής, προτάσσεται, δεν έχει επαρκές συμφέρον και δεν νομιμοποιείται να προωθεί την υπό συζήτηση Αίτηση. Μέσω του προσβαλλόμενου πορίσματος, σημειώνεται, δεν αποδίδεται οποιαδήποτε ποινική ή άλλη ευθύνη στον Αιτητή. Έκθεση

την οποία ετοίμασε κατά τα αρχικά στάδια της εμπλοκής του στη διερεύνηση του θανάτου του Αθανάσιου Νικολάου, όπως και το σύνολο του μαρτυρικού υλικού που τέθηκε στο πλαίσιο των δύο Θανατικών Ανακρίσεων που προηγήθηκαν, κατατέθηκαν ήδη ενώπιον της Θανατικής Ανακρίτριας και αξιοποιήθηκαν από την τελευταία για την έκδοση του προσβαλλόμενου πορίσματος της. Με δεδομένο δε ότι ο Αιτητής, μετά την εκταφή της σορού δεν προέβη σε εργαστηριακές εξετάσεις, νέα Έκθεση του, όπως και τυχόν μαρτυρία του προς ενίσχυση των ήδη γνωστών θέσεων του περί θανάτου του ως άνω αποβιώσαντα λόγω πτώσης, τίποτε το νεότερο και ωφέλιμο θα προσέφερε. Άσχετο με την ουσία του θέματος και χωρίς να επηρεάζει τα συμπεράσματα του προσβαλλόμενου πορίσματος, χαρακτηρίζεται το γεγονός ότι ο Αιτητής υπέγραψε το ημερολόγιο ενεργείας κατά το χρόνο εξέτασης των σκελετικών ευρημάτων, ενώ στο διάταγμα εκταφής αναφερόταν ως ένας εκ των τριών ιατροδικαστών εκ μέρους της Κυπριακής Δημοκρατίας. Υποδεικνύοντας πως εναπόκειται στην διακριτική ευχέρεια του εκάστοτε Θανατικού Ανακριτή να αποφασίζει ποια μαρτυρία είναι απαραίτητη για τη διεκπεραίωση της θανατικής ανάκρισης, αμφισβητείται παράλληλα το δικαίωμα του Αιτητή να παραπονείται για την απόφαση της Θανατικής Ανακρίτριας να μην επιτρέψει τη μαρτυρία των ιατροδικαστών Μαρνερίδη και

Σπανουδάκη. Εν πάση περιπτώσει, προστίθεται, ο Αιτητής θα έχει την ευκαιρία να προβάλλει την εκδοχή του στους νέους Ποινικούς Ανακριτές, οι οποίοι διορίστηκαν από το Υπουργικό Συμβούλιο, μετά την έκδοση του εγκαλούμενου πορίσματος. Ακόμα και αν πληρούντο οι προϋποθέσεις για ακύρωση του προσβαλλόμενου πορίσματος, υποδεικνύεται καταληκτικά, συνδυασμός γεγονότων, όπως το ιστορικό της συγκεκριμένης υπόθεσης, το ότι βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη σχετική ποινική ανάκριση για τις συνθήκες θανάτου του Αθανάσιου Νικολάου, ενώ τα προσωπικά συμφέροντα του Αιτητή δεν επηρεάζονται από την έκδοση του πορίσματος, δεν συνηγορούν στην άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου υπέρ της ακύρωσης του πορίσματος. Παραπέμποντας γενικότερα στο συμφέρον της δικαιοσύνης, προτάσσεται πως *«Το ισοζύγιο της δικαιοσύνης και η πλάστιγγα γέρνει υπέρ της μη έκδοσης του αιτούμενου ακυρωτικού διατάγματος»*.

Με τις τελικές τους εισηγήσεις, οι ευπαιδευτοί συνήγοροι υποστήριξαν τις εκατέρωθεν θέσεις τους, παραπέμποντας ταυτόχρονα σε σχετική με τα ζητήματα που αναδείκνυαν νομοθεσία και νομολογία. Έχουμε σημειώσει με πολλή προσοχή τις αναφορές, τις τοποθετήσεις, τα επιχειρήματα και εισηγήσεις των πλευρών για τα ζητήματα που εγείρονται και απασχολούν στο πλαίσιο της παρούσας.

Στρέφοντας κατά προτεραιότητα την προσοχή στο ζήτημα της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου να επιληφθεί, τόσο της υπό συζήτηση Αίτησης, όσο και της προηγηθείσας αίτησης για παραχώρηση άδειας καταχώρησης της, ως τούτο προβλήθηκε από την πλευρά των ενιστάμενων, δεν χρειάζεται να λεχθούν πολλά. Δεν συμφωνούμε με την προσέγγιση των τελευταίων. Κατ' επανάληψη η νομολογία μας έχει αναγνωρίσει και διακηρύξει τη δυνατότητα απευθείας ανάληψης της εκδίκασης υποθέσεων από την Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου, η οποία ουδέποτε στερείται δικαιοδοσίας να εκδικάσει μια υπόθεση, κατευθείαν και τελεσίδικα, ανεξάρτητα από τη φύση της δικαιοδοσίας που κατά περίπτωση ασκεί. Στην υπόθεση **Θαλασσινός Γρηγόρης v. Δημοκρατίας (Αρ.4) (1990) 3(E) A.A.Δ. 3517**, σημειώθηκε ότι «Ο νόμος δεν περιορίζει την άσκηση της πρωτοβάθμιας δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου από ένα και μόνο Δικαστή. Μπορεί να ασκηθεί από ένα ή περισσότερα μέλη του όπως ήθελε αποφασιστεί από το Ανώτατο Δικαστήριο στο οποίο παρέχεται η ρυθμιστική αυτή εξουσία.» (βλ. επίσης **Γενακρίτου κ.α. v. Δημοκρατίας (1992) 3 A.A.Δ. 497** και **Georghiou and Others v. R. (1987) 3 C.L.R. 980**).

Ίδια είναι η προσέγγιση και στην περίπτωση που το Ανώτατο Δικαστήριο λειτουργεί στο πλαίσιο της δικαιοδοσίας του για έκδοση

Προνομιακών Ενταλμάτων (βλ. **Κλεάνθους (2016) 1(Γ) Α.Α.Δ. 2967, Μάτσιας κ.α. (2011) 1(Α) Α.Α.Δ. 152** και **Αναφορικά με την Αίτηση του Χατζηγιάννου για την έκδοση Εντάλματος Certiorari κ.α. Πολ Αίτ. Αρ.97/2018 κ.α., ημερομηνίας 27.10.2021**).

Ως υποδεικνύεται άλλωστε στον **περί Ανωτάτου Δικαστηρίου (Δικαιοδοσία Έκδοσης Ενταλμάτων Προνομιακής Φύσεως) Διαδικαστικό Κανονισμό του 2018**, ειδικότερα στον **Κανονισμό 14** «Σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας, είτε αυτή αφορά μονομερή αίτηση για άδεια είτε αίτηση δια κλήσεως, το Δικαστήριο, μπορεί είτε αυτεπαγγέλτως είτε έπειτα από αίτηση οποιουδήποτε διαδίκου να δώσει τις οδηγίες που απαιτεί το συμφέρον της δικαιοσύνης».

Τα γεγονότα που περιβάλλουν την υπό συζήτηση περίπτωση, δεν επιτρέπουν, επίσης, την υιοθέτηση της θέσης της ευπαιδευτης δικηγόρου του Αιτητή, πως με δεδομένο ότι το πόρισμα της δεύτερης Θανατικής Ανάκρισης, ημερομηνίας 19.10.2009, ουδέποτε είχε ανασταλεί ή ακυρωθεί από το Ανώτατο Δικαστήριο μέσω του ορθού διαβήματος, η έκδοση του εγκαλούμενου πορίσματος ήταν αποτέλεσμα νομικού σφάλματος και για αυτό το λόγο θα πρέπει να ακυρωθεί.

Στην υπό συζήτηση περίπτωση, ως παρέχεται η δυνατότητα προς τούτο (**άρθρο 30** του **περί Θανατικών Ανακριτών Νόμου, Κεφ.153**), κατόπιν σχετικού αιτήματος, διατάχθηκε από το Δικαστήριο επανάνοιγμα της Θανατικής Ανάκρισης στο πλαίσιο της οποίας είχε εκδοθεί το πόρισμα, ημερομηνίας 09.12.2009. Εξέλιξη που ως υποδεικνύεται στα εδάφια (β) και (γ) του ως άνω άρθρου, μπορεί να οδηγήσει, μεταξύ άλλων, στη λήψη περαιτέρω μαρτυρίας, στην ακύρωση της ετυμηγορίας του Θανατικού Ανακριτή και την αντικατάστασή της με άλλη.

Επέμενε ο ευπαιδευτος συνήγορος για την πλευρά των ενιστάμενων ότι μέσω της υπό συζήτηση Αίτησης, ουσιαστικά επιχειρείται να προσβληθούν, αφενός η απόφαση της Θανατικής Ανακρίτριας, ημερομηνίας 10.11.2023, με την οποία απορρίφθηκε αίτημα του Αιτητή για συμμετοχή στη διαδικασία ως ενδιαφερόμενο μέρος και αφετέρου, η απόφαση της, ημερομηνίας 05.01.2024, με την οποία δεν επιτράπηκε τελικά στον Αιτητή να προσφέρει τη μαρτυρία του στη διαδικασία. Αποφάσεις, υποδεικνύει, που δεν προσβλήθηκαν από τον Αιτητή εμπρόθεσμα και ως εκ τούτου, έχουν καταστεί τελεσίδικες. Η «καλυμμένη» προσπάθεια προσβολής τους, μέσω της υπό συζήτηση Αίτησης, εισηγείται, θα πρέπει να απορριφθεί.

Δεν συμπλέουμε με την ως άνω εισήγηση. Είναι σημαντική η υπόμνηση ότι μέσω της υπό συζήτηση Αίτησης, ό,τι ο Αιτητής προσβάλλει, είναι το πόρισμα της Θανατικής Ανακρίτριας, ημερομηνίας 10.5.2024. Διαδικασία η οποία δεν θα μπορούσε να δρομολογηθεί πριν τη δημοσιοποίηση του.

Ακόμα όμως και αν ήθελε θεωρηθεί, για σκοπούς συζήτησης έστω, ότι η αίτηση για συμμετοχή στη ακροαματική διαδικασία της Θανατικής Ανάκρισης ως ενδιαφερόμενο μέρος, προωθούμενη από τον ίδιο τον Αιτητή διατηρούσε την αυτοτέλεια της, κατά τρόπο που θα επέβαλε την προσβολή της σχετικής ενδιάμεσης απόφασης ανεξάρτητα από την όποια πορεία συνέχιζε να έχει η Θανατική Ανάκριση ή την κατάληξή της, είναι προφανές ότι κανένας τέτοιος προβληματισμός δεν θα μπορούσε να εγερθεί και βάσιμα να απασχολήσει, σε σχέση με την άρνηση τελικά της Θανατικής Ανακρίτριας να επιτρέψει στον Αιτητή να συμμετέχει στη διαδικασία προσφέροντας τη μαρτυρία του, κατά το στάδιο που υποβλήθηκε το σχετικό αίτημα από την εκπρόσωπο του Γενικού Εισαγγελέα. Πέραν από τα όποια ζητήματα θα εγείρονταν για τη δυνατότητα του ιδίου να προσβάλει, σε εκείνο το στάδιο, την ενδιάμεση απόφαση, ημερομηνίας 05.01.2024, είναι προφανές ότι δεν θα είχε νόημα να επιδιώξει τούτο, πριν την έκδοση του σχετικού Πορίσματος.

Έχει ήδη σημειωθεί η αμφισβήτηση από την πλευρά της οικογένειας του θανόντος, της νομιμοποίησης του Αιτητή να προωθεί την υπό συζήτηση Αίτηση. Ο Αιτητής, προτάσσεται, στερείται επαρκούς συμφέροντος για την προώθηση της υπό συζήτηση Αίτησης, υποδεικνύοντας ταυτόχρονα ότι η κλήτευση ή μη κάποιου μάρτυρα σε διαδικασίες του είδους, εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια του Θανατικού Ανακριτή.

Πρόσωπο που επιχειρεί να υποβάλει αίτηση για έκδοση Προνομιακού Εντάλματος της φύσεως *Certiorari*, οφείλει να θεμελιώσει τη νομιμοποίηση του προς τούτο. Τα Δικαστήρια μας, έχουν υιοθετήσει μια φιλελεύθερη προσέγγιση σε σχέση με το ζήτημα της νομιμοποίησης οποιουδήποτε προσώπου για την προσβολή μέσω διαδικασίας ως η πιο πάνω, ενός διατάγματος ή απόφασης. Δεν είναι απαραίτητη η ιδιότητα του διαδίκου για τη νομιμοποίηση της προώθησης αίτησης του είδους. Η ενεργητική νομιμοποίηση (*locus standi*) για την προώθηση της, έχει ρυθμιστεί με την υιοθέτηση, ως κριτηρίου, της έννοιας του «επαρκούς συμφέροντος» (*sufficient interest*) για το θέμα στο οποίο η προσβαλλόμενη απόφαση αναφέρεται. Έννοια ευρύτερη σε σχέση με το κριτήριο που απαιτείται για την καταχώρηση Έφεσης.

Η έκφραση «επαρκές συμφέρον» (*sufficient interest*), δεν έχει νομοθετημένο ή δικαστικό ορισμό. Το Δικαστήριο εξετάζει κατά περίπτωση τα ειδικότερα περιστατικά κάθε αίτησης για να αποφανθεί κατά πόσο ο αιτητής έχει επαρκές συμφέρον προς τούτο. Ως δε κατ' επανάληψη έχει διακηρυχθεί, το κριτήριο προς τούτο είναι μικτό, εγείροντας ταυτόχρονα ζήτημα νόμου και γεγονότων. **(Αυτρέας Σάββα Ηλία (Αρ.1) (1995) 1 Α.Α.Δ. 497 και Στυλιανού ν. Κυπριακής Δημοκρατίας (2015) 1(Δ) Α.Α.Δ. 2277)**. Όπως υποδεικνύεται στους *Halsbury's Laws of England* 4^η εκδ., Τόμος 1(1), ειδικότερα στην σελ. 137, παράγραφο 66, υπό τον τίτλο «*The requirement of sufficient interest*»:

«The question of what is a 'sufficient interest' in the matter to which the application relates appears to be a mixed question of fact and law; it is a question of fact and degree and the relationship between the applicant and the matter to which the application relates, having regard to all the circumstances of the case. Since 1982 the courts have adopted the same uniform rule of standing irrespective of the remedy for which the applicant has applied. In recent years the rules about standing have been considerably relaxed. It has been suggested that the key issue is whether the applicant can identify some substantial default or abuse and not whether his personal rights or interests are involved.»

Σε ελεύθερη μετάφραση:

«Το ερώτημα τί συνιστά «επαρκές συμφέρον» σε σχέση με το θέμα στο οποίο η αίτηση αφορά προκύπτει ως σύμμικτο ζήτημα

γεγονότων και νόμου· πρόκειται για πραγματικό ζήτημα καθώς και ζήτημα βαθμού αλλά και σχέσεως μεταξύ του αιτητή και του θέματος στο οποίο η αίτηση αφορά, έχοντας πάντοτε υπόψη όλα τα περιστατικά της υπόθεσης. Από το 1982 τα δικαστήρια έχουν υιοθετήσει τον ίδιο ομοιόμορφο κανόνα αναφορικά με τη νομιμοποίηση, ανεξαρτήτως της αιτούμενης θεραπείας. Τα τελευταία χρόνια, οι κανόνες αυτοί έχουν αμβλυθεί κατά πολύ. Υποστηρίζεται ότι το βασικότερο κριτήριο είναι κατά πόσο ο αιτητής μπορεί να καταδείξει κάποια ουσιώδη παράβαση ή κατάχρηση και όχι κατά πόσο εμπλέκονται τα προσωπικά του δικαιώματα ή συμφέροντα.»

Την ως άνω προσέγγιση, επιβεβαιώνει και ο λόγος της απόφασης στην **Zhigachou κ.α. (2012) 1(Γ) Α.Α.Δ. 2458**, στο πλαίσιο της οποίας, αφού γίνεται αντιδιαστολή μεταξύ των προσώπων που επηρεάζονται από ένα διάταγμα και των προσώπων που είναι απλώς μέλη του ευρύτερου κοινού («*person aggrieved by the order or member of the general public*»), επαναλαμβάνεται, με αναφορά και στις επισημάνσεις επί του θέματος στην υπόθεση **IRC v. Federation of Self-Employed [1981] 2 All E.R. 93**, ότι το ζήτημα του «επαρκούς συμφέροντος» είναι συνδεδεμένο με το «θέμα» στο οποίο η αίτηση αναφέρεται.

Παρεμβάλλεται ότι στην αγγλική έννομη τάξη, ως έχει τροποποιηθεί και ισχύει ο νόμος **Coroners and Justice Act 2009**, (άρθρο 47) ανάμεσα στα πρόσωπα που ρητά πλέον αναγνωρίζονται ότι έχουν επαρκές συμφέρον «*sufficient interest*», για να λάβουν

μέρος σε μια διαδικασία Θανατικής Ανάκρισης, περιλαμβάνεται και «*a medical examiner exercising functions in relation to the death of the deceased*». Με δεδομένο ότι τέτοια, ειδικότερη ρύθμιση, δεν έχει εισαχθεί στην Κυπριακή νομοθεσία, το ζήτημα εξακολουθεί να κρίνεται κατά περίπτωση, έχοντας υπόψη το μικτό κριτήριο νόμου και γεγονότων που εφαρμόζεται σε τέτοιες περιπτώσεις.

Για την τοποθέτηση του Δικαστηρίου κατά πόσο, στην υπό συζήτηση περίπτωση, ο Αιτητής έχει ή όχι επαρκές έννομο συμφέρον για την προώθηση Αίτησης ως η υπό συζήτηση, προέχει η αποσαφήνιση της φύσης και του σκοπού της Θανατικής Ανάκρισης. Η τελευταία, αποτελεί διαδικασία εξεταστικού χαρακτήρα, με περιορισμένο σκοπό και αντικείμενο. Τη διερεύνηση του τρόπου επέλευσης του θανάτου ενός προσώπου και την απάντηση στα ερωτήματα πώς, πότε και πού επήλθε ο θάνατος του. Σε μια τέτοια διαδικασία, δεν υπάρχουν διάδικοι. Η πολιτεία, όπου υπάρχει εύλογη αιτία υποψίας ότι ένας θάνατος εντάσσεται στις περιπτώσεις που απαριθμούνται στο **άρθρο 4 του *Περί Θανατικών Ανακριτών Νόμου, Κεφ. 153***, στο πλαίσιο του αυτονόητου ενδιαφέροντος της για το ζήτημα, ενεργοποιείται, δρομολογώντας τις διαδικασίες και τον σχετικό μηχανισμό που προβλέπονται στον πιο πάνω νόμο, προς διευκρίνηση των συνθηκών ενός τέτοιου θανάτου. Ο Θανατικός

Ανακριτής, έχοντας υπόψη ότι ο τρόπος επέλευσης του θανάτου είναι ζήτημα ευρύτερο της εξακρίβωσης της ιατρικής αιτίας θανάτου, οφείλει, στο πλαίσιο του εξεταστικού χαρακτήρα της διαδικασίας, να διερευνήσει τις περιβάλλουσες το θάνατο συνθήκες (βλ. *Halsbury's Laws of England, 4th Ed., Vol. 9, para. 11-10* και **Επιφανείου (2010) 1(Γ) Α.Α.Δ. 1682**). Η δυνατότητα εξέτασης μαρτύρων, εναπόκειται στον Θανατικό Ανακριτή, ο οποίος δύναται να καλεί τους μάρτυρες. Ωστόσο, η άρνηση της εξέτασης μαρτύρων, απολήγουσα στο τέλος της ημέρας σε αποστέρηση βασικής και ουσιαστικής μαρτυρίας από τη διαδικασία, είναι δυνατόν να επηρεάσει τη νομιμότητα μιας Θανατικής Ανάκρισης.

Οι «αιχμές», που ως ο Αιτητής υποστηρίζει αφήνονται για το πρόσωπο του στο προσβαλλόμενο πόρισμα, τον κατατάσσουν στην κατηγορία των προσώπων που έχουν «επαρκές συμφέρον» για την προώθηση αίτησης ως η υπό συζήτηση. Ομοίως, ο σχολιασμός στο πόρισμα της ως άνω απόφασης του ΕΔΑΔ, ημερομηνίας 28.01.2020, κατά τρόπο που να αποδίδονται στον ίδιο οι όποιες πλημμέλειες και παραλείψεις διαπιστώθηκαν στην ως άνω απόφαση κατά την αστυνομική διερεύνηση που έγινε για τον θάνατο του Αθανάσιου Νικολάου, σε συνδυασμό με τη μεταφορά στο πόρισμα των θέσεων διαφόρων προσώπων που κλήθηκαν και προσέφεραν τη μαρτυρία

τους στη διαδικασία, με τις οποίες του αποδίδονται, όχι μόνο σοβαρές ελλείψεις και παραλείψεις κατά την εκτέλεση των καθηκόντων του ως ιατροδικαστή, αλλά και πρόθεση συγκάλυψης από την πλευρά του της «δήθεν» (κατά τους ως άνω επικριτές του) δολοφονίας του ως άνω προσώπου, υποστηρίζει ότι καταδεικνύουν το συμφέρον του για το ζήτημα, δικαιολογώντας τη νομιμοποίηση του για την προώθηση της υπό συζήτηση Αίτησης. Τα πιο πάνω, προσθέτει, οδηγούν σε ανεπανόρθωτο τραυματισμό και διασυρμό της φήμης και του ονόματος του, της επιστημονικής και επαγγελματικής του εικόνας, καθιστώντας τον ύποπτο πρόσωπο για τη διάπραξη ποινικών αδικημάτων.

Έχουμε διεξέλθει με προσοχή το πολυσέλιδο πόρισμα, ημερομηνίας 10.05.2024. Το γεγονός ότι μεταφέρθηκαν σε αυτό, αυτούσια αποσπάσματα μαρτυρίας, τοποθετήσεων και ισχυρισμών που τέθηκαν υπόψη της Θανατικής Ανακρίτριας σε σχέση με τις ενέργειες και τον τρόπο δράσης του Αιτητή κατά τον χρόνο της εμπλοκής του στη διερεύνηση του θανάτου του Αθανάσιου Νικολάου, δεν μπορεί ασφαλώς, από μόνο του, να καταδείξει επαρκές συμφέρον για τον Αιτητή, δυνάμενο να νομιμοποιήσει τον τελευταίο στη προώθηση της υπό συζήτηση Αίτησης. Άλλωστε, η μεταφορά τους στο πόρισμα, ως σωστά επισημαίνεται από τους ευπαιδευτους

συνηγόρους των ενιστάμενων, δεν απολήγει σε υιοθέτηση τους και διατύπωση ανάλογων συμπερασμάτων σε βάρος του Αιτητή από την Θανατική Ανακρίτρια.

Η υπό συζήτηση περίπτωση διακρίνεται από την υπόθεση **Χρίστου κ.α., ν. Κυπριακής Δημοκρατίας (2015) 1(B) Α.Α.Δ. 1693**. Στην εν λόγω περίπτωση, το εκδοθέν πόρισμα διατύπωνε συμπεράσματα ενοχής και εύλογη υποψία εναντίον τρίτων προσώπων (ιατρών), οι πράξεις ή οι παραλείψεις των οποίων, κατά το πόρισμα, συνέτειναν στην πρόκληση του θανάτου του αποβιώσαντα. Η ως άνω κατάληξη του Θανατικού Ανακριτή κρίθηκε ότι απέδιδε σε αυτούς την ιδιότητα του ενδιαφερόμενου προσώπου, επιτρέποντας τους να προωθήσουν ανάλογη αίτηση για ακύρωση του σχετικού Πορίσματος. Στην υπό συζήτηση περίπτωση, η εμπλοκή του Αιτητή ήταν σε μεταγενέστερο από τον θάνατο χρόνο, στο πλαίσιο της διερεύνησης της αιτίας και του τρόπου που αυτός είχε ήδη επέλθει.

Εν πάση περιπτώσει, τα αισθήματα απογοήτευσης ή και πικρίας του Αιτητή για συμπερίληψη στο πόρισμα θέσεων που του αποδίδουν παραλείψεις και πλημμελή εκτέλεση των καθηκόντων του, προκαλώντας στο ίδιο ανησυχία για πρόκληση ζημιάς στη φήμη και την επαγγελματική του επάρκεια, αφορούν ζητήματα ξένα με το αντικείμενο μιας Θανατικής Ανάκρισης. Το πόρισμα μιας Θανατικής

Ανάκρισης δεν μπορεί να αξιοποιηθεί, ως μαρτυρία, τόσο σε Αστική όσο και σε Ποινική διαδικασία, ενώ ο Θανατικός Ανακριτής, πέραν από την διερεύνηση των συνθηκών κάτω από τις οποίες επήλθε ο θάνατος ενός προσώπου και τη διαπίστωση γεγονότων σε σχέση με αυτό, δεν έχει αρμοδιότητα, ούτε δικαιοδοσία, να αποφανθεί για ζητήματα Αστικής ή Ποινικής ευθύνης οποιουδήποτε, για τον θάνατο κάποιου προσώπου. Παρεμβάλλεται ότι ο Αιτητής, πέραν της δυνατότητας που έχει να προβάλλει τις θέσεις του στην περίπτωση που τελικά κληθεί να αντιμετωπίσει οποιαδήποτε διαδικασία Πειθαρχικής, Ποινικής ή Αστικής φύσης, διατηρεί πάντα τη δυνατότητα, μετερχόμενος τις κατάλληλες διαδικασίες, να προστατεύσει και να διασφαλίσει τα συμφέροντα του.

Το ζήτημα δεν τελειώνει εδώ.

Στην υπό συζήτηση περίπτωση, είναι δεδομένος ο ιδιαίτερος, έως και μοναδικός ρόλος του Αιτητή, ως εντεταλμένου για την περίπτωση ιατροδικαστή, στις προσπάθειες διερεύνησης των συνθηκών κάτω από τις οποίες ο Αθανάσιος Νικολάου απεβίωσε. Τα ζητήματα δηλαδή, που αποκλειστικά απασχολούν σε μια θανατική Ανάκριση και ο λόγος για τον οποίο αυτή διενεργείται. Αποτελεί τον μοναδικό ιατροδικαστή που αμέσως μετά τον εντοπισμό της σορού του Αθανάσιου Νικολάου κλήθηκε από την αρμόδια Αρχή της

Δημοκρατίας και ο οποίος, την ίδια ημέρα, μετέβη στη σκηνή που εντοπίστηκε η σορός, προβαίνοντας σε σχετικές εξετάσεις και αυτοψία του χώρου, ενώ την επόμενη ημέρα, ήτοι στις 30.09.2015, προχώρησε σε νεκροτομή/νεκροψία επί της σορού του αποβιώσαντα. Εμπλεκόμενος εξ' αρχής κατά τον πιο πάνω τρόπο στη διερεύνηση του θανάτου του Αθανάσιου Νικολάου, οι τοποθετήσεις, οι παρατηρήσεις και τα ευρήματα του, όπως ο ίδιος τουλάχιστον τα περιουνέλλεξε και τα κατέγραψε, έχουν ασφαλώς το δικό τους, ειδικό βάρος. Εκ των πραγμάτων και στην έκταση που τούτο ήταν αναγκαίο, ανάλογα αξιοποιήθηκαν από μεταγενέστερους ειδικούς μάρτυρες, διαφόρων ειδικοτήτων, που στην εξέλιξη του χρόνου παρουσιάζονται να ασχολήθηκαν με το ζήτημα. Περαιτέρω, μετά την εκταφή της σορού και ως αποτέλεσμα της εξέτασης των σκελετικών ευρημάτων, στην οποία έλαβε μέρος, ως είχε την δυνατότητα και εξουσιοδότηση προς τούτο σύμφωνα με σχετικό διάταγμα του Θανατικού Ανακριτή, ημερομηνίας 09.12.2020, ετοίμασε νέα Έκθεση, την οποία, ως γνωστοποιήθηκε στην Θανατική Ανακρίτρια, προτίθετο επίσης να παρουσιάσει και να εξηγήσει, συμπληρώνοντας και ολοκληρώνοντας ουσιαστικά τη μαρτυρία, τις θέσεις και τοποθετήσεις του, πέραν από αυτές που τέθηκαν υπόψη της Θανατικής Ανακρίτριας, ως μέρος του υλικού των προγενέστερων θανατικών Ανακρίσεων.

Η Θανατική Ανακρίτρια, εντοπίζοντας προφανώς τη σημαντικότητα του ρόλου και τη μοναδικότητα του λόγου του συγκεκριμένου ιατροδικαστή στην όλη προσπάθεια που καταβάλλετο για τη διερεύνηση των συνθηκών και των αιτιών του θανάτου του Αθανάσιου Νικολάου, αναγνώρισε τη δυνατότητα του συγκεκριμένου ιατροδικαστή να παρουσιάσει τη μαρτυρία του και διακήρυξε την πρόθεση της να επιτρέψει στον τελευταίο να καταθέσει ως μάρτυρας στη διαδικασία. Ήδη, από τις 10.11.2023, πριν την έναρξη της ακροαματικής διαδικασίας, απορρίπτοντας αίτημα του Αιτητή για συμμετοχή στη διαδικασία ως ενδιαφερόμενο μέρος, υποδείκνυε, παρά την εκφρασθείσα αντίθετη θέση της οικογένειας του αποβιώσαντα σε αυτή την προοπτική, πως *«εφόσον η δικηγόρος της Αστυνομίας επιθυμεί όπως κληθεί ο κ. Σταυριανός για να καταθέσει ως μάρτυρας στην υπόθεση, ό,τι έχει να πει θα το πει στη μαρτυρία του»*, συμπληρώνοντας παράλληλα ότι η μαρτυρία του τελευταίου, όπως και των υπόλοιπων μαρτύρων θα αξιολογηθεί στο κατάλληλο στάδιο. Ομοίως, καθ' ον χρόνο η ακροαματική διαδικασία βρισκόταν σε εξέλιξη, στις 08.12.2023, απορρίπτοντας αίτημα κλήτευσης και παρουσίασης μαρτυρίας εκ μέρους του Δρα Μαρνερίδη, σχολιάζοντας μεταξύ άλλων ένσταση που προβλήθηκε εκ μέρους της οικογένειας του θανόντα να κλητευθούν και να προσφέρουν τη

μαρτυρία τους συγκεκριμένοι μάρτυρες, μεταξύ των οποίων και ο Αιτητής, παραπέμποντας στα όσα είχε ήδη αναφέρει επί του ζητήματος για τον τελευταίο στην ως άνω απόφαση της, ημερομηνίας 10.11.2023, αποφαινεται ότι *«Η Εισαγγελία έχει δικαίωμα να το πράξει και η πλευρά της Οικογένειας έχει δικαίωμα να αντεξτετάσει τους εν λόγω μάρτυρες»*.

Προκαλεί εντύπωση το γεγονός ότι η Θανατική Ανακρίτρια, ενώ διακήρυττε, κατ' επανάληψη και παρά την αντίθεση της οικογένειας του θανόντος, όχι μόνο τη δυνατότητα του συγκεκριμένου ιατροδικαστή να καταθέσει ως μάρτυρας αλλά και την πρόθεση της ο τελευταίος να ακουστεί στη διαδικασία, εντούτοις, στο τέλος της ημέρας, δεν επέτρεψε τούτο. Παρουσιάζεται να κρίνει καθοριστικές για τον ως άνω αποκλεισμό του Αιτητή, αναφορές στη απόφαση του ΕΔΑΔ, ημερομηνίας 28.01.2020, στο πλαίσιο της οποίας εντοπίστηκαν λάθη και παραλείψεις κατά τη διερεύνηση της υπόθεσης του θανάτου του Αθανάσιου Νικολάου. Ειδικότερα, σημειώνοντας ότι ο Αιτητής συμμετείχε μαζί με την Αστυνομία στην πλημμελή έρευνα, υποδεικνύει ότι η έρευνα στηρίχθηκε στα ευρήματα της ιατροδικαστικής γνώμης του Αιτητή, για να καταλήξει, κατά τρόπο γενικό, στην αρχή της δεσμευτικότητας των αποφάσεων του ΕΔΑΔ και στον αποκλεισμό του Αιτητή ως μάρτυρα. Σε σχέση δε

με την Έκθεση που ο Αιτητής ετοίμασε μετά την εξέταση των σκελετικών ευρημάτων, για την ύπαρξη της οποίας ήταν ενήμερη, αφού τέθηκε υπόψη της αυτούσια και σημειώθηκε ως Τεκμήριο προς Αναγνώριση στη διαδικασία, αποκλείοντας την παρουσίαση της, περιορίστηκε στην υπόδειξη ότι ο Αιτητής «... δεν είχε οποιοδήποτε ρόλο στην εξέταση των οστών κατά την εκταφή. Ήταν απλώς παρατηρητής.», καταλήγοντας ότι ο ρόλος του τελευταίου στη διερεύνηση των αιτίων του θανάτου του Αθανάσιου Νικολάου, εξαντλήθηκε με την αυτοψία και νεκροψία που διενήργησε το 2005 και με την σχετική Έκθεση του την οποία συνέταξε μερικούς μήνες αργότερα.

Είναι επιβεβλημένη η επισήμανση ότι η ως άνω επιλογή, πέραν από ανακόλουθη είναι και εσφαλμένη. Στην ως άνω απόφαση του ΕΔΑΔ, ανεξάρτητα από τις όποιες παρατηρήσεις και διαπιστώσεις σε σχέση με την επάρκεια γενικότερα της αρχικής αστυνομικής έρευνας για τον θάνατο του Αθανάσιου Νικολάου, δεν απαγορεύεται, εκ προοιμίου, η αξιοποίηση του Αιτητή και της μαρτυρίας του, στο πλαίσιο της διερεύνησης για τα αίτια και τις συνθήκες θανάτου του αποβιώσαντα. Ένας τέτοιος, εκ των προτέρων αποκλεισμός, ούτε καν υπονοείται στην ως άνω απόφαση του ΕΔΑΔ. Ούτε εναπόκειται στο ως άνω Δικαστήριο να ρυθμίσει την ενώπιον του Θανατικού Ανακριτή

διαδικασία, πολύ δε περισσότερο την ευχέρεια του τελευταίου να ακούει μαρτυρία προς εξυπηρέτηση του σκοπού της Θανατικής Ανάκρισης. Έπεται ότι ο αποκλεισμός του Αιτητή ως μάρτυρα, λανθασμένα επιχειρήθηκε να δικαιολογηθεί, στη βάση μιας αυθαίρετης και χωρίς έρεισμα ερμηνείας της απόφασης του ΕΔΑΔ, εντασσόμενος στην ευρύτερη υποχρέωση συμμόρφωσης με τις αποφάσεις του ΕΔΑΔ. Άλλωστε, διαδραμώντος του χρόνου και μεσολαβούσης της εκταφής (μετά την έκδοση της ως άνω απόφασης του ΕΔΑΔ), ο περί ου ο λόγος ιατροδικαστής, στη βάση διατάγματος του Θανατικού Ανακριτή, έλαβε μέρος στην εξέταση των σκελετικών ευρημάτων ετοιμάζοντας Έκθεση προς υποβοήθηση του έργου της Θανατικής Ανακρίτριας. Αντιφατικό παρουσιάζεται, αφενός, ο Θανατικός Ανακριτής να δίδει άδεια στον Αιτητή, μετά την εκταφή, να εξετάσει τα σκελετικά ευρήματα και να συντάξει Έκθεση και αφετέρου, να μην επιτρέπεται στον τελευταίο να παρουσιάσει τη σχετική Έκθεση του, συμπληρώνοντας και ολοκληρώνοντας με αυτό τον τρόπο τη μαρτυρία και τις τοποθετήσεις του για το μοναδικό ζήτημα που απασχολούσε στη συγκεκριμένη διαδικασία. Τούτο δε, ως έχει ήδη σημειωθεί, ενώ στην εξέλιξη της διαδικασίας, η Θανατική Ανακρίτρια «καθησύχαζε», τόσο τον ίδιο όσο και την πλευρά που

εκδήλωνε τη βούληση να κλητευθεί ο Αιτητής ως μάρτυρας, διαδηλώνοντας την πρόθεση της να ακουστεί η μαρτυρία του.

Αντικειμενικά ορωμένων των πραγμάτων, ο τρίτος, ανεξάρτητος παρατηρητής, έχοντας υπόψη τον ρόλο του Αιτητή στη διαδικασία εκταφής και εξέτασης των σκελετικών ευρημάτων, ως οριοθετείται από το σχετικό διάταγμα, ημερομηνίας 09.12.2020, δεν μπορεί παρά να διερωτάται για τη λανθασμένη πρόσληψη και αντίληψη της Θανατικής Ανακρίτριας για το ζήτημα, απολήγοντας στον χαρακτηρισμό του τελευταίου ως απλού παρατηρητή και καταλήγοντας, συνεπεία τούτου, στην εντελώς λανθασμένη θεώρηση ότι ο ρόλος του τελευταίου για την διερεύνηση των αιτιών του θανάτου του αποβιώσαντα *«εξαντλήθηκε με την αυτοψία και νεκροψία που διενεργήθηκε το 2005 και με τη σύνταξη της ιατροδικαστικής του έκθεσης 9 μήνες μετά..»*, η οποία βρισκόταν ήδη κατατεθειμένη στο φάκελο του Δικαστηρίου.

Δεν διαλανθάνει την προσοχή ότι στο πλαίσιο της Θανατικής Ανάκρισης, διαδικασία με ανακριτικό χαρακτήρα, η κλήτευση των διαφόρων μαρτύρων και η δυνατότητα εξέτασης τους, ανάγεται στη διακριτική ευχέρεια του Θανατικού Ανακριτή (*Halsbury's Laws of England, 3rd Ed., Vol. 8, p.504-505*). Προφανώς, στο πλαίσιο αυτής της θεώρησης, στην **Δημητρίου (2015) 1(Γ) Α.Α.Δ. 2882**,

επιβεβαιώθηκε η επιλογή Θανατικής Ανακρίτριας να μην κλητευθεί στη διαδικασία ιατροδικαστής που ετοίμασε έκθεση για την πλευρά της οικογένειας του θανόντος, κρίνοντας ότι η κλήτευση και παρουσίαση περαιτέρω μαρτυρίας, περιλαμβανομένης και της μαρτυρίας του ως άνω ιατροδικαστή, δεν θα εξυπηρετούσε κανένα από τους στόχους της Θανατικής Ανάκρισης. Το Εφετείο, παραπέμποντας στο χαρακτήρα της διαδικασίας της Θανατικής Ανάκρισης και στην ευχέρεια του Θανατικού Ανακριτή να τη ρυθμίζει, επιβεβαίωσε την πρωτόδικη απόφαση Δικαστή του Ανώτατου Δικαστηρίου, με την οποία απέρριψε αίτηση της συζύγου του αποβιώσαντα για παραχώρηση άδειας προς καταχώρηση δια κλήσεως αίτησης για έκδοση εντάλματος Certiorari προς ακύρωση του πορίσματος της Θανατικής Ανακρίτριας. Ωστόσο, είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι στην ως άνω υπόθεση, αντίθετα με την εξέλιξη των πραγμάτων που περιβάλλουν την υπό συζήτηση περίπτωση, πέραν του γεγονότος ότι δεν ζητήθηκε καν η κλήτευση του συγκεκριμένου μάρτυρα/ιατροδικαστή από την οικογένεια του θανόντος, ως αναμενόταν, αφού ήταν η πλευρά που επικαλείτο τη μαρτυρία του, η έκθεση την οποία ετοίμασε ο ιατροδικαστής που δεν κλήθηκε τελικά να δώσει μαρτυρία, τέθηκε υπόψιν του Δικαστηρίου για σκοπούς

αντεξέτασης της ιατροδικαστού που διενήργησε τη νενομισμένη νεκροψία.

Στην προκειμένη περίπτωση, η εξ' αρχής εμπλοκή και ρόλος του Αιτητή στη διερεύνηση των συνθηκών κάτω από τις οποίες επήλθε ο θάνατος του Αθανάσιου Νικολάου, αποκαλύπτουν και θεμελιώνουν, από μόνες τους, επαρκές για τον ίδιο συμφέρον, ταυτιζόμενο τούτο με την ανάγκη πληροφόρησης της πολιτείας και κατ' επέκταση ολόκληρου του κοινωνικού συνόλου, από τον εν προκειμένω, εντεταλμένο εμπειρογνώμονα, αναφορικά με τις συνθήκες θανάτου του αποβιώσαντος μέλους της, ως είναι, άλλωστε, η κατ' εξοχήν στόχευση του **περί Θανατικών Ανακριτών Νόμου, Κεφ. 153**. Έννοια, επαναλαμβάνουμε, πιο χαλαρή και ευρύτερη από το συμφέρον που πρέπει να καταδειχθεί για την καταχώρηση έφεσης, δυνάμενη, ωστόσο, να νομιμοποιήσει τον Αιτητή στην προώθηση της υπό συζήτηση Αίτησης. Ως έχει άλλωστε σημειωθεί, η παρουσίαση των θέσεων και της μαρτυρίας του Αιτητή, μεσολαβούσης της εκταφής, της εξέτασης από τον ίδιο των σκελετικών ευρημάτων και της ετοιμασίας σχετικής προς τούτο Έκθεσης, ως η δυνατότητα που του δόθηκε δυνάμει διατάγματος του Θανατικού Ανακριτή, παρέμεινε ουσιαστικά λειψή και στο τέλος της ημέρας ημιτελής, περιοριζόμενη, μέσω των πρακτικών

προηγούμενων Θανατικών Ανακρίσεων, σε παρουσίαση μέρους μόνο των θέσεων του για τα ζητήματα που απασχολούσαν στην Θανατική Ανάκριση.

Αντίθετα, η απόφαση της Θανατικής Ανακρίτριας να μην κληθούν για να προσφέρουν την μαρτυρία τους και οι ιατροδικαστές Μαρνερίδης και Σπανουδάκη, δεν αποτελεί, από μόνη της, εξέλιξη που θα δικαιολογούσε την εκ μέρους του Αιτητή προώθηση της υπό συζήτηση Αίτησης. Ο τελευταίος, έχοντας ήδη αποκλειστεί η συμμετοχή του στη διαδικασία ως ενδιαφερόμενο πρόσωπο, δεν θα μπορούσε να έχει ουσιαστικό λόγο για την κλήτευση ή μη μαρτύρων στη διαδικασία, ούτε βεβαίως να παραπονείται για το γεγονός ότι δεν επιτράπηκε σε άλλα πρόσωπα, να ακουστούν στη διαδικασία. Ως έχει επισημανθεί, με δεδομένο τον ανακριτικό χαρακτήρα της διαδικασίας, τη δυνατότητα κλήτευσης ή μη κάποιου μάρτυρα, διατηρεί ο Θανατικός Ανακριτής.

Το γεγονός ότι δεν επιτράπηκε τελικά στον Αιτητή να προσφέρει τη μαρτυρία του στη διαδικασία και να παρουσιάσει την Έκθεσή του, για την ετοιμασία της οποίας του δόθηκε σχετική δυνατότητα σε προγενέστερο στάδιο από τον Θανατικό Ανακριτή, αποτελεί προφανές νομικό σφάλμα. Η στέρηση της δυνατότητας να τεθεί στο πλαίσιο της ακροαματικής διαδικασίας, ουσιαστική μαρτυρία, έπληξε από μόνη

της τη διαδικασία και τη νομιμότητα της. Με δεδομένο τον επηρεασμό της διαδικασίας από την ως άνω απαγόρευση, παραμένει αδιάφορο αν η αποκλεισθείσα μαρτυρία θα επηρέαζε ή όχι την επάρκεια της θανατικής ανάκρισης (**Επιφανείου (2010) 1(Γ) Α.Α.Δ. 1682**). Τούτο δε, πέραν και ανεξάρτητα από το γεγονός ότι στην υπό συζήτηση περίπτωση, η αποκλεισθείσα κατά τον πιο πάνω τρόπο μαρτυρία, δυνητικά, σε περίπτωση που γινόταν αποδεκτή, θα μπορούσε να επιδράσει στο τελικό πόρισμα της Θανατικής Ανακρίτριας.

Η διαπίστωση εκ μέρους του Δικαστηρίου του ως άνω σφάλματος, εκ των πραγμάτων, καθιστά την επιτυχία της Αίτησης μια φυσιολογική εξέλιξη και επιλογή δυνάμενη να ακολουθηθεί.

Παρά την ως άνω διαπίστωση, γεγονός παραμένει ότι το κατάλοιπο της εξουσίας του Δικαστηρίου που συναρτάται με την προνομιακή του δικαιοδοσία, θα πρέπει να ασκείται με φειδώ και σε εξαιρετικές περιστάσεις, λαμβάνοντας πάντα υπόψη το σύνολο των παραμέτρων που περιβάλλουν μια υπόθεση και εφόσον κριθεί ότι η περίπτωση είναι κατάλληλη για να ασκηθεί η σύμφυτη εξουσία του Δικαστηρίου (**Taylor v. Lawrance (2002) 2 All E.R. 353** και **Πιπτάκη & άλλη (1990) 1 Α.Α.Δ. 296**). Η ακυρωτική δικαιοδοσία, μέσω της εξαιρετικής και κατά προνόμιο αποδιδόμενης δικαιοδοσίας

του Ανώτατου Δικαστηρίου για έκδοση Προνομιακών Ενταλμάτων, δεν ασκείται δικαιωματικά. Μια τέτοια παρέμβαση, απαιτείται παράλληλα να κρίνεται δικαιολογημένη υπό τις περιστάσεις της εκάστοτε υπό συζήτηση υπόθεσης. Όπως έχει υποδειχθεί στην υπόθεση **Κλεάνθους (2016) 1(Γ) Α.Α.Δ. 2967**, ακόμα και στην περίπτωση που διαπιστώνεται παραβίαση των ορθών κανόνων της διαδικασίας της Θανατικής Ανάκρισης, το Δικαστήριο, εφόσον ενεργεί με βάση τη σύμφυτη δικαιοδοσία του, έχει διακριτική ευχέρεια να ενεργήσει κατά τρόπο που σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, να διασφαλίζονται τα ευρύτερα συμφέροντα της δικαιοσύνης, χωρίς παράλληλα να επηρεάζονται ανεπανόρθωτα τα δικαιώματα του διαδίκου και να δημιουργείται αδικία. Ομοίως, στην υπόθεση **Αναφορικά με την Αίτηση της Α. & Π. ΦΩΚΑΣ ΛΤΔ Πολιτική Έφεση Αρ. 314/2017, ημερ. 01/11/2018**, υποδεικνύεται πως:

«...Απαιτείται δε, το ακυρωτικό αποτέλεσμα να έχει πρακτική αξία. Ένα διάταγμα *certiorari* δεν εκδίδεται για σκοπούς αναγνώρισης νομικού σφάλματος και μόνο. Ακόμα και αν καταδειχθεί καλός λόγος, η έκδοση του δεν μπορεί να είναι αλυσιτελής, χωρίς συγκεκριμένη πρακτική συνέπεια. Όπως αναφέρεται στους *Halsbury's Laws of England, 3rd Ed. Vol. 11, σελ. 141*:

«*Where grounds are made out upon which the Court might grant the order, it will not do so where no benefit could arise from granting it.*»

Στην υπό συζήτηση περίπτωση, χωρίς επ' ουδενί να παραγνωρίζεται η σοβαρότητα του σφάλματος που διαπιστώθηκε, έχοντας υπόψη τις ιδιαίτερες περιστάσεις που την περιβάλλουν, απασχόλησε σοβαρά η αναγκαιότητα της αιτούμενης παρέμβασης του Δικαστηρίου. Στο πλαίσιο αυτό, συνεκτιμήσαμε το γεγονός ότι στην περίπτωση του Αθανάσιου Νικολάου, έχουν ήδη διεξαχθεί δύο Θανατικές Ανακρίσεις και εκδόθηκαν, μετά από ακροαματική διαδικασία, τρία διαφορετικά πορίσματα από ισάριθμους, διαφορετικούς Θανατικούς Ανακριτές. Στο μεταξύ, έχουν παρέλθει είκοσι σχεδόν χρόνια από την ημερομηνία που εντοπίστηκε η σορός του, στις 29.09.2005, έχοντας μεσολαβήσει, πέραν των Θανατικών Ανακρίσεων, πληθώρα διαδικασιών, δικαστικών και άλλων. Γεγονός παραμένει, επίσης, ότι μετά την έκδοση του προσβαλλόμενου πορίσματος, τα αντανάκλαστα της Κυπριακής Πολιτείας, θεσμικά, έχουν ενεργοποιηθεί, με το διορισμό ανεξάρτητων Ποινικών Ανακριτών, οι οποίοι, ως έχει τεθεί υπόψη του Δικαστηρίου, διερευνούν ήδη, κάθε πτυχή που αφορά τον θάνατο του Αθανάσιου Νικολάου, με την ευχέρεια κινήσεων και τη σαφώς μεγαλύτερη δεισδυτικότητα που επιτρέπει μια Ποινική Έρευνα, ως διασφαλίζεται τούτο από τον σχετικό νόμο και κανονισμούς. Έχοντας υπόψη τη

φύση της διαδικασίας της Θανατικής Ανάκρισης και τους σκοπούς που αυτή στοχεύει να εξυπηρετήσει, κρίνουμε ότι η ακύρωση του πορίσματος και τυχόν νέα, τέταρτη ακροαματική διαδικασία στο πλαίσιο Θανατικής Ανάκρισης αναφορικά με τον θάνατο του Αθανάσιου Νικολάου, πέραν από το ενδεχόμενο αρνητικής επίδρασης στην πορεία των ερευνών που βρίσκονται σε εξέλιξη μέσω του διορισμού ανεξάρτητων Ποινικών Ανακριτών, σε τίποτα περισσότερο δεν θα μπορούσε να εξυπηρετήσει από αυτά που ήδη υπηρετούνται και διασφαλίζονται από την ανεξάρτητη Ποινική Έρευνα που βρίσκεται σε εξέλιξη.

Των ως άνω λεχθέντων, λάβαμε επίσης υπόψη πως το εγκαλούμενο πόρισμα, όπως και κάθε πόρισμα Θανατικού Ανακριτή, δεν μπορεί να αξιοποιηθεί, αυτούσιο, για σκοπούς προώθησης πειθαρχικής ή ποινικής δίωξης οποιουδήποτε. Ούτε μπορεί να αποτελέσει, από μόνο του, βάθρο για την προώθηση οποιονδήποτε διεκδικήσεων αστικής φύσης σε βάρος οποιουδήποτε, του Αιτητή συμπεριλαμβανομένου. Στην περίπτωση δε που δρομολογηθεί σε βάρος του διαδικασία οποιασδήποτε μορφής, ο τελευταίος διατηρεί αλώβητο το δικαίωμα του να προβάλει τις θέσεις του.

Με δεδομένο ότι η πλήρης διερεύνηση των ζητημάτων που αφορούν τον θάνατο του Αθανάσιου Νικολάου, αποτελεί το μείζον,

ζήτημα που από μακρού χρόνου απασχολεί την Κυπριακή πολιτεία, κρίνεται ότι η συνέχιση της Ποινικής Ανάκρισης που άρχισε μετά την έκδοση του προσβαλλομένου πορίσματος εξυπηρετεί το δημόσιο συμφέρον και τους σκοπούς της δικαιοσύνης. Παράλληλα, υπό τις ιδιαίτερες περιστάσεις της υπόθεσης και της εξέλιξης των πραγμάτων, η κατά τα άλλα δικαιολογημένη αιτούμενη παρέμβαση του Δικαστηρίου, δεν φαίνεται ότι θα απέληγε ουσιαστικά και πρακτικά ωφέλιμη, για τους σκοπούς της δικαιοσύνης. Ο Αιτητής δε, στο πλαίσιο της ανεξάρτητης Ποινικής Έρευνας που διενεργείται, θα έχει τη δυνατότητα, σε περίπτωση που του ζητηθεί, να προβάλει και να εξηγήσει το σύνολο των θέσεων του σε σχέση με τις συνθήκες θανάτου του Αθανάσιου Νικολάου.

Συνεκτιμώντας όλα τα πιο πάνω, παρά τη διαπίστωση της παραβίασης του δικαιώματος του Αιτητή να ακουστεί στη διαδικασία, κατά τρόπο που επηρεάζει τη νομιμότητα της τελευταίας, εξέλιξη που κατ' εξοχήν εμπίπτει στην ακυρωτική εμβέλεια των προνομιακών ενταλμάτων *certiorari*, κρίνεται, κατ' ενάσκηση διακριτικής ευχέρειας, ότι, υπό τις ιδιάζουσες και όλως εξαιρετικές περιστάσεις που περιβάλλουν την υπό συζήτηση υπόθεση, τυχόν επιτυχία της Αίτησης μέσω της έκδοσης του αιτούμενου ακυρωτικού εντάλματος,

δεν θα εξυπηρετούσε τελικά το δημόσιο συμφέρον και την απονομή της δικαιοσύνης στην ευρύτερη διάσταση τους.

Συνακόλουθα, η Αίτηση απορρίπτεται.

Ενόψει των ειδικότερων γεγονότων που περιβάλλουν την υπό συζήτηση περίπτωση, σε συνδυασμό θεωρούμενα με τους λόγους που οδήγησαν το Δικαστήριο στην ως άνω κατάληξη, δεν εκδίδεται οποιαδήποτε διαταγή σε σχέση με τα έξοδα.

Κ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, Π.

Γ.Ν. ΓΙΑΣΕΜΗΣ, Δ.

Χ. ΜΑΛΑΧΤΟΣ, Δ.

Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ-ΑΝΔΡΕΟΥ, Δ.

Ε. ΕΦΡΑΙΜ, Δ.

Α. ΔΑΥΙΔ, Δ.

/κβπ

Α Π Ο Φ Α Σ Η
(Διιστάμενη ως προς το αποτέλεσμα)

ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Δ.: Το πρωϊ της 29^{ης} Σεπτεμβρίου του 2005, ο εικοσιεξάχρονος στρατιώτης Αθανάσιος Νικολάου Χαραλάμπους, είχε αναχωρήσει από την οικία του για να επιστρέψει στη Μονάδα όπου υπηρετούσε. Δυστυχώς, δεν επέστρεψε, αφού την ίδια ημέρα, η σορός του εντοπίστηκε κάτω από το γεφύρι της Άλασσας, της επαρχίας Λεμεσού. Έξω από την αριστερή τσέπη του παντελονιού του, υπήρχε ένα πορτοφόλι και αριστερά της σορού, ένα ζεύγος γυαλιών.

Ο εντεταλμένος από την πολιτεία ιατροδικαστής δρ Πανίκκος Α. Σταυριανός, Αιτητής στην παρούσα διαδικασία (ο οποίος στο εξής θα αναφέρεται ως «ο Αιτητής»), διενήργησε την ίδια ημέρα και περί ώρα 18:30, επι τόπου εξέταση. Από τη διενεργηθείσα εξέταση, δεν διαπίστωσε εξωτερικές κακώσεις επί της σορού που να συνηγορούσαν υπέρ της άσκησης βίας από πάλη.

Την επόμενη ημέρα, 30.9.2005, ο Αιτητής διενήργησε στο νεκροτομείο του Νοσοκομείου Λεμεσού, τη νενομισμένη νεκροψία. Τα ευρήματα του ήταν ότι η σορός έφερε βαριές εσωτερικές κακώσεις

και ότι ο θάνατος οφειλόταν «σε υποσκληρίδιο και υπαραχνοειδή αιμορραγία, κατάγματα πλευρών και στέρνου, ρήξη δεξιού πνεύμονα με αιμοθώρακα, ρήξη δεξιού νεφρού και ρήξη μεσευτερίου με αιμοπεριτόναιο κατόπιν πτώσης εξ ύψους». Ο Αιτητής απέκλεισε το ενδεχόμενο εγκληματικής ενέργειας.

Ακολούθως, διεξήχθη θανατική ανάκριση από Δικαστή του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού. Στο πλαίσιο της εν λόγω θανατικής ανάκρισης, ο Αιτητής κατέθεσε τα πιο πάνω. Διευκρίνισε ενώπιον της θανατικής ανακρίτριας, υπό την ιδιότητα του πραγματογνώμονα, ότι ο εντοπισμός της σορού 2½-3 μέτρα μακριά από το κατακόρυφο της γέφυρας, είναι σημαντικό γεγονός, αφού όταν η σορός βρίσκεται στην ίδια ευθεία με το κατακόρυφο, δημιουργούνται υποψίες ότι κάποιος έσπρωξε το πρόσωπο, ενώ το γεγονός ότι εν προκειμένω η σορός δεν βρισκόταν στην ίδια ευθεία, απεκάλυπτε δείγμα ζωικής αντίδρασης.

Περαιτέρω, σύμφωνα πάντα με τη δοθείσα από τον Αιτητή μαρτυρία, η μη ύπαρξη βαθουλώματος στην άμμο, στο σημείο όπου εντοπίστηκε η σορός, εξηγείται από το γεγονός ότι είχε προηγουμένως βρέξει και η βρεγμένη άμμος απέκτησε σκληρότητα, με αποτέλεσμα

να συμπεριφέρεται ως πιο συμπαγής επιφάνεια κατά την άσκηση πίεσης.

Ο Αιτητής, στον οποίο, ως ελέχθη, επιτράπη να καταθέσει στην πρώτη θανατική ανάκριση, ερωτήθηκε ως προς το κατά πόσο οι κακώσεις επί της σορού (οι οποίες δεν αμφισβητήθηκαν) θα μπορούσαν να είχαν προκληθεί από κτυπήματα με σκληρά αντικείμενα. Ήταν κατηγορηματικός ότι αυτό δεν ήταν δυνατόν, αφού τα σκληρά αντικείμενα, ως ανέφερε, θα είχαν αφήσει εντυπώματα πάνω στο δέρμα υπό τη μορφή εξωτερικών κακώσεων, δηλαδή εκχυμώσεων, κάτι που δεν υπήρχε επί της σορού. Για να προσθέσει, πως σε ανθρώπινα σώματα που πέφτουν από ψηλά πάνω σε αμμώδεις επιφάνειες, οι κακώσεις είναι κυρίως εσωτερικές, όπως και στην προκείμενη περίπτωση. Τέλος, η θέση του Αιτητή ήταν ότι ο θανών έζησε μετά τις κακώσεις που υπέστη από την πτώση εξ ύψους, για κάποιο χρονικό διάστημα, κάτι που φαίνεται και από την έκταση του αιμοθώρακα, ενώ ο θάνατος του επήλθε μεταξύ των ωρών 13:30-14:30.

Στη διενεργηθείσα πρώτη θανατική ανάκριση, δεν κατέθεσε μόνο ο Αιτητής αλλά και άλλα πρόσωπα, ανάμεσα σε αυτά και η μητέρα του

θανόντος. Από τη μαρτυρία των εν λόγω προσώπων, προέκυψε πως ο θανών αντιμετώπιζε σοβαρά προβλήματα προσαρμογής στον στρατό. Μάλιστα, σύμφωνα με μαρτυρία συγκεκριμένου προσώπου, μίαν εβδομάδα πριν από τον θάνατο του, αυτός ήταν ανήσυχος και συγχυσμένος. Σύμφωνα με την εν λόγω μάρτυρα, ο θανών της είχε αναφέρει πως δεν μπορούσε να προσαρμοστεί με το κλίμα του λόχου του, και ξεσπώντας σε κλάματα της είχε αναφέρει ότι δεν άντεχε άλλο.

Η θανατική ανακρίτρια, στην πρώτη θανατική ανάκριση, κατέληξε στη βάση της μαρτυρίας που είχε τεθεί ενώπιόν της, πως δεν υπήρχε οτιδήποτε που να συνηγορούσε υπέρ της ύπαρξης ποινικής ευθύνης τρίτου προσώπου για τον θάνατο του Αθανάσιου Νικόλα Χαραλάμπους. Το πόρισμα της, ημερ. 21.11.2007, ήταν πως αιτία θανάτου ήταν οι κακώσεις κατόπιν πτώσεως εξ ύψους, για να προσθέσει πως ο θάνατος επήλθε κάτω από συνθήκες που *«προσομοιάζουν με αυτοκτονία»*.

Μετά την έκδοση του πορίσματος, η μητέρα του θανόντος, με αίτημα της προς τον Γενικό Εισαγγελέα, ζήτησε όπως επανανοιχθεί η υπόθεση, αφού η θέση της ήταν πως είχαν προκύψει νέα στοιχεία μέσα από εκθέσεις δύο ιατροδικαστών, στους οποίους αυτή απειτάθη

μετά την έκδοση του πορίσματος. Το αίτημα της δεν έγινε δεκτό από τον Γενικό Εισαγγελέα, ο οποίος δεν διαπίστωσε ότι προέκυπταν οποιαδήποτε νέα στοιχεία που να δικαιολογούσαν το επανάνοιγμα.

Μετά την απόρριψη του αιτήματος, η μητέρα προσέφυγε στο Ανώτατο Δικαστήριο επικαλούμενη τη δικαιοδοσία του, στη βάση της οποίας αυτό εκδίδει Προνομιακά Εντάλματα. Αρχικά καταχώρισε μονομερή Αίτηση, στο πλαίσιο της οποίας εξασφάλισε άδεια για καταχώριση Αίτησης διά κλήσεως, για έκδοση Προνομιακού Εντάλματος Certiorari, με το οποίο να ακυρώνεται το εκδοθέν πόρισμα. Ήταν βασικά η θέση της πως η αναφορά της θανατικής ανακρίτριας, ότι ο θάνατος *«επήλθε κάτω από συνθήκες που προσομοιάζουν με αυτοκτονία, συνιστούσε υπέρβαση εξουσίας»*. Κατά την ακρόαση της Αιτήσεως διά κλήσεως, ο Γενικός Εισαγγελέας διαφώνησε. Είδε πως η πιο πάνω αναφορά της θανατικής ανακρίτριας συνιστούσε ατυχή διατύπωση και ότι ουσιαστικά αυτό που η θανατική ανακρίτρια ήθελε να πει, ήταν ότι επρόκειτο περί αυτοκτονίας.

Το Ανώτατο Δικαστήριο (πρωτοβάθμια δικαιοδοσία), προβληματίστηκε για το γεγονός ότι η θανατική ανακρίτρια δεν

κατέληξε σε συμπέρασμα ότι επρόκειτο περί αυτοκτονίας, αλλά ότι οι συνθήκες κάτω από τις οποίες επήλθε ο θάνατος «προσομοιάζαν με αυτοκτονία». Αποφάσισε, μετά τον εν λόγω προβληματισμό, να ακυρώσει το πόρισμα. Παραθέτω το σχετικό απόσπασμα από την απόφαση (**Νικολάου (2008) 1(B) Α.Α.Δ. 1342**, 1351):

«Με απασχόλησε κατά πόσο, όντως, πρόκειται για ατυχή διατύπωση η αναφορά της Θανατικού Ανακριτή «... ότι ο θάνατος ... επεσυνέβηκε κάτω από συνθήκες που προσομοιάζουν με αυτοκτονία.» και κατά πόσο το πόρισμα δεν είναι άλλο παρά ότι πρόκειται για αυτοκτονία, όπως εισηγείται η κ. Κλεόπα. Καταλήγω ότι, ελλείπει άλλης αναφοράς στο πόρισμα προς την κατεύθυνση της αυτοκτονίας, από τη Θανατικό Ανακριτή, δεν παρέχεται έδαφος για κατάληξη με βαθμό βεβαιότητας, που υπολείπεται, βέβαια, του πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας, ότι πρόκειται για αυτοκτονία. Στο λεκτικό που χρησιμοποιήθηκε ενυπάρχει η αμφιβολία.

Ως αποτέλεσμα των πιο πάνω, το πόρισμα ημερομηνίας 21/11/2007 ακυρώνεται.»

Ταυτόχρονα, διέταξε τη διενέργεια νέας θανατικής ανάκρισης από άλλο θανατικό ανακριτή. Το κατά πόσο θα μπορούσε να είχε εκδώσει τέτοια διαταγή, στο πλαίσιο της συγκεκριμένης δικαιοδοσίας, η οποία δεν συνιστά έφεση με τις διευρυμένες εξουσίες του Εφετείου στις οποίες περιλαμβάνεται και διαταγή για επανεκδίκαση, δεν απασχόλησε.

Διεξήχθη νέα θανατική ανάκριση, όπου άλλος θανατικός ανακριτής εξέδωσε στις 9.12.2009 το πόρισμα του (το δεύτερο κατά σειρά), όπου και αυτός απεφάνθη ότι ο θάνατος του Αθανάσιου Νικολάου Χαραλάμπους, οφειλόταν σε τραύματα που προκλήθηκαν από πτώση εξ ύψους. Όπως και ο προηγούμενος θανατικός ανακριτής, έτσι και αυτός, σημείωσε πως δεν εντοπίστηκε μαρτυρία που να συνηγορούσε υπέρ της ύπαρξης ποινικής ευθύνης τρίτου προσώπου.

Για το τι έλαβε χώρα, αρκετά χρόνια μετά τα πιο πάνω, δεν χρειάζεται να καταγραφεί οτιδήποτε στην παρούσα απόφαση. Αυτά παρατίθενται με ιδιαίτερη λεπτομέρεια και καθαρότητα στην απόφαση της πλειοψηφίας. Ούτε χρειάζεται να προσθέσω οτιδήποτε για την απόρριψη των προδικαστικών ενστάσεων που εγείρονται για την προώθηση της υπό εκδίκαση Αίτησης. Τα όσα εκτίθενται στην απόφαση της πλειοψηφίας, με καλύπτουν απόλυτα.

Τα ίδια ισχύουν και για τον τρόπο που η θανατική ανακρίτρια αντιμετώπισε τελικά τον Αιτητή, η οποία, χωρίς να του επιτρέψει να δώσει μαρτυρία, παρόλο που αυτός είχε εκδηλώσει ευθύς εξ αρχής την πρόθεση του για κάτι τέτοιο, κατέληξε με το πόρισμα της ημερ.

10.5.2024, ότι ο θάνατος οφείλεται «σε σπραγγαλισμό συνεπεία εγκληματικής ενέργειας».

Με τον τρόπο που η θανατική ανακρίτρια ενήργησε, κάθε άλλο παρά διασφάλισε, ως όφειλε, αυτό που υπεδείχθη από τον Λιάτσο, Δ, ως ήταν τότε, στην απόφαση της Ολομέλειας του Ανώτατου Δικαστηρίου στη **Δημητρίου (2015) 1(Γ) Α.Α.Δ. 2882**, 2897, ότι:

«Αντικείμενο της θανατικής ανάκρισης θα πρέπει να είναι η διασφάλιση της διαφάνειας ως προς τις συνθήκες θανάτου και ικανοποίηση τόσο του δημοσίου αισθήματος όσο και αυτού των προσώπων τα οποία έχουν άμεσο ενδιαφέρον από τη διαλεύκανση των αιτιών θανάτου.»

Ως εκ τούτου, συμφωνώ απόλυτα με τη θέση της πλειοψηφίας, πως το γεγονός ότι η θανατική ανακρίτρια δεν επέτρεψε στον Αιτητή, εντεταλμένο εμπειρογνώμονα από την πολιτεία, να παρουσιάσει τις δικές του επιστημονικές θέσεις και μαρτυρία αναφορικά με την αιτία και τις συνθήκες θανάτου του υπό αναφορά θανόντος, είναι καταλυτικό για τη νομιμότητα της διαδικασίας και του εκδοθέντος πορίσματος της. Όπως χαρακτηριστικά καταγράφεται στην απόφαση της πλειοψηφίας:

«Το γεγονός ότι δεν επιράπηκε τελικά στον Αιτητή να προσφέρει τη μαρτυρία του στη διαδικασία και να παρουσιάσει την Έκθεση του, για την ετοιμασία της οποίας του δόθηκε σχετική δυνατότητα σε προγενέστερο στάδιο από τον Θανατικό Ανακριτή, αποτελεί προφανές νομικό σφάλμα. Η στέρηση της δυνατότητας να τεθεί στο πλαίσιο της ακροαματικής διαδικασίας, ουσιαστική μαρτυρία, έπληξε από μόνη της τη διαδικασία και τη νομιμότητα της. Με δεδομένο τον επηρεασμό της διαδικασίας από την ως άνω απαγόρευση, παραμένει αδιάφορο αν η αποκλεισθείσα μαρτυρία θα επηρέαζε ή όχι την επάρκεια της θανατικής ανάκρισης (**Επιφανείου (2010) 1(Γ) Α.Α.Δ. 1682**). Τούτο δε, πέραν και ανεξάρτητα από το γεγονός ότι στην υπό συζήτηση περίπτωση, η αποκλεισθείσα κατά τον πιο πάνω τρόπο μαρτυρία, δυνητικά, σε περίπτωση που γινόταν αποδεκτή, θα μπορούσε να επιδράσει στο τελικό πόρισμα της Θανατικής Ανακρίτριας.»

Για να καταλήξει πως:

«Η διαπίστωση εκ μέρους του Δικαστηρίου του ως άνω σφάλματος, εκ των πραγμάτων, καθιστά την επιτυχία της Αίτησης μία φυσιολογική εξέλιξη και επιλογή δυνάμενη να ακολουθηθεί».

Όμως, σύμφωνα με την απόφαση της πλειοψηφίας, τυχόν επιτυχία της Αίτησης «δεν θα εξυπηρετούσε το δημόσιο συμφέρον και την απονομή της δικαιοσύνης στην ευρύτερη διάσταση τους». Στην απόφαση της πλειοψηφίας παρατίθενται οι λόγοι. Δεν χρειάζεται να τους επαναλάβω. Εδώ ακριβώς έγκειται, με τον προσήκοντα σεβασμό, η διαφωνία μου.

Να επαναλάβω, πως είναι δυνατόν να εκδοθεί Προνομιακό Ένταλμα Certiorari για να ακυρωθεί η διαδικασία ή το πόρισμα ενός θανατικού ανακριτή. Στην **Πιπτάκη & άλλη (1990) 1 Α.Α.Δ. 296** αναφέρεται ότι:

«Παραβίαση των αρχών της φυσικής δικαιοσύνης σε διαδικασία που καταλήγει σε μια απόφαση είναι λόγος ακύρωσης της με ένταλμα Certiorari».

Στην πιο πάνω υπόθεση, ο αείμνηστος Στυλιανίδης, Δ, ως ήταν τότε, δεν έδωσε καν άδεια στους αιτητές, σύζυγο και πατέρα του θανόντος, να καταχωρίσουν ως διαχειριστές της περιουσίας του, Αίτηση διά κλήσεως για ακύρωση του πορίσματος του θανατικού ανακριτή με Προνομιακό Ένταλμα Certiorari, αφού, όπως έκρινε «Ο χρόνος μεταξύ της ημερομηνίας της θανατικής ανάκρισης είναι τόσο μεγάλος, που δεν επιτρέπει στο Δικαστήριο να ασκήσει τη διακριτική του ευχέρεια υπέρ των αιτητών». Το πόρισμα εξεδόθη το 1986 και η μονομερής Αίτηση καταχωρίστηκε το 1989.

Ούτε και στην υπόθεση **Αναφορικά με την Αίτηση της Α. & Π. ΦΩΚΑΣ ΛΤΔ, Πολιτική Έφεση Αρ. 314/2017, ημερ. 1.11.2018**, η οποία μνημονεύεται στην απόφαση της πλειοψηφίας, δόθηκε η

αιτούμενη άδεια. Κατ' επέκταση, ούτε και εκεί υπήρξε εύρημα του Ανώτατου Δικαστηρίου σε σχέση με τη νομιμότητα της διαδικασίας και της απόφασης.

Εν προκειμένω, η Ολομέλεια του Ανώτατου Δικαστηρίου άσκησε τη διακριτική της ευχέρεια υπέρ του Αιτητή, αφού αρχικά έδωσε άδεια σε αυτόν να καταχωρίσει την υπό εκδίκαση Αίτηση διά κλήσεως, στη βάση γεγονότων τα οποία ουδόλως διαφοροποιήθηκαν μετά τη δοθείσα άδεια. Στη συνέχεια, βρήκε, στο πλαίσιο εκδίκασης της Αίτησης διά κλήσεως, πως η διαδικασία δυνάμει της οποίας εξεδόθη το συγκεκριμένο πόρισμα ημερ. 10.5.2024, πάσχει, για τους λόγους που παρατίθενται στην απόφαση, λόγοι οι οποίοι με βρίσκουν απόλυτα σύμφωνο.

Η **Επιφανείου (2010) 1(Γ) Α.Α.Δ. 1682**, η οποία μνημονεύεται στην απόφαση της πλειοψηφίας, αφορούσε σε πόρισμα θανατικού ανακριτή, το οποίο εν τέλει ακυρώθηκε. Θεωρώ σκόπιμο να παραθέσω τα σχετικά αποσπάσματα από την εν λόγω απόφαση της Ολομέλειας του Ανώτατου Δικαστηρίου:

«Το ένταλμα Certiorari είναι διορθωτικού χαρακτήρα. Διαπίστωση της παρανομίας αρκεί για ακύρωση της απόφασης».

Και λίγο πιο κάτω τα ακόλουθα:

*«Η απόφαση θα πρέπει να κηρυχθεί άκυρη εφόσον δεν πληροί τις αναγκαίες προϋποθέσεις για έκδοση της (βλ. **General Council of Medical Education and Registration of the United Kingdom v. Spackman**, ανωτέρω, στη σελ. 345). Κατά την άποψή μας δεν τίθεται θέμα «επάρκειας της θανατικής ανάκρισης», αν με τον όρο συνδέουμε την «επάρκεια» με την ορθότητα της απόφασης. Εκείνο που ενδιαφέρει είναι η νομιμότητα της θανατικής ανάκρισης και μόνο από αυτή την οπτική γωνιά μπορούμε να μιλούμε για επάρκεια».*

Για να καταλήξει πως:

*«Στην προκειμένη περίπτωση, η ολοκληρωτική άρνηση του δικαιώματος εξέτασης αριθμού μαρτύρων, κατά την άποψη μας, επηρέασε τη νομιμότητα της θανατικής ανάκρισης και με κάθε σεβασμό στον συνάδελφό μας που είχε διαφορετική άποψη, κρίνουμε ότι θα έπρεπε να είχε χορηγηθεί το αιτούμενο διάταγμα *Certiorari*, εφόσον διαπιστώθηκε παραβίαση θεμελιωδών αρχών της φυσικής δικαιοσύνης, οι οποίες αποτελούν προϋπόθεση για την ορθή απονομή δικαιοσύνης.»*

Η πολιτεία, και δι' αυτής η κυπριακή κοινωνία, και όχι μόνο, θα πρέπει να γνωρίζει κατά πόσο ισχύει ή όχι το συγκεκριμένο πόρισμα (το τρίτο κατά σειρά). Υπήρξε ή όχι εγκληματική ενέργεια; Ο άτυχος στρατιώτης στραγγαλίστηκε ή ο θάνατος του επήλθε συνεπεία

πτώσεως εξ ύψους, ως είχαν αποφασίσει οι δύο προηγούμενοι θανατικοί ανακριτές;

Έχω την ταπεινή άποψη, πως δεν μπορεί να παραμένει εν ζωή το συγκεκριμένο πόρισμα, το οποίο εξεδόθη δυνάμει δικαστικής διαδικασίας, στην οποία δεν επιτράπη στον συγκεκριμένο εντεταλμένο ιατροδικαστή, να προβάλει τις δικές του επιστημονικές θέσεις και μαρτυρία, για να του δοθεί έτσι και η δυνατότητα να αμφισβητήσει άλλες επιστημονικές θέσεις επί των οποίων η θανατική ανακρίτρια βασίστηκε για να καταλήξει ότι ο θάνατος οφείλεται «σε *στραγγαλισμό συνεπεία εγκληματικής ενέργειας*».

Με δεδομένο ότι το Ανώτατο Δικαστήριο με την απόφαση του ουσιαστικά δικαιώνει τον Αιτητή, αφού βρίσκει πως η διαδικασία, στη βάση της οποίας εξεδόθη το πόρισμα ημερ. 10.5.2024 πάσχει, όπως και το ίδιο το πόρισμα, δεν είναι δυνατόν να παραμένει σε ισχύ ένα τέτοιο πόρισμα. Από εκεί και πέρα, είναι άλλο θέμα, έχω την ταπεινή άποψη, οι όποιες ενέργειες στις οποίες έχει ήδη προβεί ή θα προβεί ο Γενικός Εισαγγελέας της Κυπριακής Δημοκρατίας ή άλλες αρμόδιες αρχές του Κράτους.

Υπό το φως όλων των πιο πάνω, και εφόσον, επαναλαμβάνω, το Ανώτατο Δικαστήριο έχει διαπιστώσει, και μάλιστα ομόφωνα, πως υπήρξε παράβαση βασικών Κανόνων και Αρχών (**Λέανδρος Χριστοφίδης (Αρ. 2) (1993) 1 Α.Α.Δ. 785**, 786), η οποία παράβαση επηρέασε τη νομιμότητα τόσο της θανατικής ανάκρισης όσο και του ίδιου του πορίσματος, θα έκανα δεκτή την Αίτηση του ιατροδικαστή Πανίκκου Α. Σταυριανού, και θα έδινα τέλος στην ισχύ του πορίσματος ημερ. 10.5.2024, και στην έγκριση αυτού από τον Πρόεδρο του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού, με την έκδοση του αιτούμενου Προνομιακού Εντάλματος.

Ι. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Δ.